

Ελλειμμα και (αυτο)τιμωρία

Ο τρόπος σκέψης των ελλήνων πολιτών και η ικανότητα αυτοκριτικής

Εκτόν ενενήντα εννέα βουλευτές, κάποιοι εξαναγκασμένοι, προσπάθησαν – με αμφίβολη την ευδωμή του εγχειρήματος – να «επιλέξουν» το επίπεδο ζωής των χωρών της Ιβηρικής, αντί αυτής της Αφρικής. Ήδη κατέστησαν νεοαπόβλητοι του δημόσιου βίου της χώρας. Εύλογα, ίσως, διότι χτύπησαν λάθος

ΤΟΥ ΘΑΝΑΣΗ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

έλλειμμα. Πράγματι... Το βασικό έλλειμμα του κράτους μας δεν βρίσκεται στα ταμεία του, αλλά στον τρόπο σκέψης των πολιτών του. Είναι έλλειμμα κριτικής ικανότητας και ικανότητας αυτοκριτικής. Ελλειμμα, επίσης, αυτόνομης σκέψης, αφού για λογαριασμό της κοινωνίας «συλλογίζονται» οι επικοινωνιοκράτορες και τα φερέφωνά τους. (Ίσως είναι διαχρονικό χαρακτηριστικό μας να «σκεφτόμαστε» μέσω κάποιου άλλου. Όταν πέθανε ο Ελ. Βενιζέλος, ο Γρ. Δαφνής έγραψε: «Όσο αυτός ζούσε, σκεπτόταν διά λογαριασμό των Ελλήνων. Οι οπαδοί του συμφωνούσαν με στιγίδια έλεγε. Και οι αντίπαλοί του θεωρούσαν υποχρέωσή τους να διαφωνήσουν προς κάθε πρότασή του. Επομένως το πολιτικό πρόβλημα της χώρας είχε λυθεί»).

Ετσι, για να επανέλθουμε στο σήμερα, αφού εθιστήκαμε στις συνεχείς μιντιακές μυνωδίες προς το «λαϊκό αλάπητο» και αφού γίναμε μάρτυρες της επιβολής της «λαολεικίας» ως δεσπόζουσας εθνικής ιδεολογίας, όπως όλοι οι διανοητικά ετερόφωτοι έχουμε καταστεί άκριτοι, άρα αντιπαραγωγικοί. Πιστέψαμε και εξακολουθούμε να πιστεύουμε πως οι πάντες κάνουν για όλα και όλοι πρέπει να έχουν πρόσβαση παντού (με κατάργηση κάθε ουσιαστικής επιλογής, αξιολόγησης

ή ιεράρχησης: η απαίτηση της ποιότητας θεωρήθηκε «ελιτισμός»). Ετσι, επίσης, πιστέψαμε πως το βιοτικό επίπεδο της χώρας προσδιορίζεται από τις επιθυμίες, όχι τις δυνατότητές μας. Υποκαταστήσαμε στην «πραγματική πραγματικότητα», μια άλλη φτιαγμένη από το βουλευτικό μας.

Ετσι, όμως, φτιάξαμε και πολιτικό προσωπικό στο μέτρο των διανοητικών μας μεγεθών. Οδηγήσαμε – ή επιτρέψαμε να φτάσουν – στον προθάλαμο της πρωθυπουργίας Κουτσόγιωργας, Τσοχατζόπουλος, Εβερτ, Σουφλιάς, Πετσάλνικος κ.λπ. Ο δε σταυρός προτίμησης απογείωσε την Κα Ανουσάκη, στέρησε όμως την έδρα από δημόσιους άνδρες σαν τον Σάκη Πεπονή και, παραλίγο, από τον πολύπλευρα συκοφαντημένο, πολιτικά και ηθικά, Γ. Ράλλη.

Τώρα, λοιπόν, που οι διαχρονικές επιλογές μας οδήγησαν στο αναπόφευκτο, μας φταίνει οι πάντες: κόμματα, πολιτικοί, τροϊκανοί, η Δύση, η Φραγκοκρατία, η Τουρκοκρατία, οι διαιτητές, ο «στρατηγός άνεμος», όλοι πλην του εαυτού μας. (Λες και οι σημερινοί πολιτικοί μας, νανοειδείς, «κωλοτουμπιστές» ή «σούπερ διαπραγματευτές», υπήρξαν αυτοφυνείς... Λες και οι μεταρρυθμίσεις «αναβάλλονταν» χωρίς κοινωνική πίεση... Λες και η εγκαθιδρυμένη τηλεσυνδικαλιστική δικτατορία επιβλήθηκε από τανκς). Κατά συνέπεια, με κάποιες «κλαψοσυμπονιάρικες» τηλεοπτικές εκπομπές να τείνουν να μετατρέψουν την οικονομική ασθένεια του τόπου σε ψυχική νόσο της κοινωνίας, η χώρα αναζητεί ενόχους για εξόντωση. Αποδοκιμάζει οποιονδήποτε είχε κεντρικές πολιτικές ευθύνες και στρέφεται στους «άμωμους»: τους νυν και αεί σταλινικούς του ΚΚΕ, τους πυρπολητές (ψυχρών) συριζαίους, τους «μπρατσωμένους» χρυσαυγίτες, τον – μεταρρυθμιστή των λόγων και «ψηφοκαρπωτή» των μόχθων των άλλων – Φ. Κουβέλη και βέβαια, μέχρι πρόσφατα, τον Σαμαρά, τον οποίο η μοίρα ευεργέτησε με μια πολύχρονη «οικουρία» (όμως η καθυστερημένη αποκατάσταση της επαφής με την πραγματικότητα – μολονότι τραγικά ημιτελής και, ως εκ τούτου, αμφίβολης ουσιαστικής αποτελεσματικότητας, γιατί δεν είναι εποχές να λες στους δανειστές μας «αναθεώρηση» – εκλογικά μπορεί να τον καταστήσει... Καμμένο).

“

“

Πιστέψαμε και εξακολουθούμε να πιστεύουμε πως οι πάντες κάνουν για όλα και όλοι πρέπει να έχουν πρόσβαση παντού. Ετσι, επίσης, πιστέψαμε πως το βιοτικό επίπεδο της χώρας προσδιορίζεται από τις επιθυμίες, όχι τις δυνατότητές μας

λων – Φ. Κουβέλη και βέβαια, μέχρι πρόσφατα, τον Σαμαρά, τον οποίο η μοίρα ευεργέτησε με μια πολύχρονη «οικουρία» (όμως η καθυστερημένη αποκατάσταση της επαφής με την πραγματικότητα – μολονότι τραγικά ημιτελής και, ως εκ τούτου, αμφίβολης ουσιαστικής αποτελεσματικότητας, γιατί δεν είναι εποχές να λες στους δανειστές μας «αναθεώρηση» – εκλογικά μπορεί να τον καταστήσει... Καμμένο).

Ωστόσο, οι συνέπειες αυτής της στάσης είναι προβλέψιμες. Από τη στιγμή που η τιμωρητική διάθεση του λαού για τους «μόνους υπεύθυνους» οδηγεί σε επιβράβευση πολιτικών δυνάμεων με καθολικό αρνητισμό (ή με «προτάσεις» εφαρμόσιμες σε... άλλο πλανήτη), τότε αυτή η διάθεση είναι σχεδόν βέβαιο πως θα λειτουργήσει αποτιμωρητικά. Στην προσφερόμενη επιλογή – «μοντέλο ζωής Πορτογαλίας, Βουλγαρίας ή Αφρικής», «επιστροφή στη δεκαετία του '70, του '50 ή στον χειμώνα του 1941;» – οδηγεί στην τρίτη απάντηση.

Βέβαια, ένα ερώτημα παραμένει: εντάξει, η απελπισία και η απότομη κατάρρευση βεβαιωτήτων φέρνουν παραλογισμό. Ορθολογισμός από απελπισμένους δεν αναμένεται. Καταργήθηκε, όμως, και το ένστικτο κοινωνικής αυτοσυμπλήρωσης; (Γιατί, μην αυταπατώμεθα, όταν ο γαλάζιος πασοκάνθρωπος Μανώλης λέει: «Να επιλέξουμε πώς θα πεθάνουμε», εννοεί: «Να επιλέξουμε πώς θα πεθάνουν οι άλλοι». Οι συνδικαλιστές θα επιβιώσουν)...

ΑΣΧΕΤΟ ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ: *Κε Πρόεδρε, η κοινωνική επιστήμη δεν ασχολείται με το ποιοι είναι, αλλά τι κάνουν: μας σιτίζουν! (Εστω, μας υποσιτίζουν)...*

Ο Θανάσης Διαμαντόπουλος είναι καθηγητής Πολιτικών Θεμάτων και Συγκριτικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο

ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ

«Η συναίνεση είναι κομπίνα»

Είναι, λένε, όλοι Έλληνες. Αλλά ποιους Έλληνες εννοούν; Όλοι οι Έλληνες δεν είναι ίδιοι. Υπάρχουν έλληνες μνημονιακοί και έλληνες αντιμνημονιακοί.

Υπάρχουν εκείνοι που ξέρουν ποιος είναι ο Σόιμπλε κι εκείνοι που μεγαλοφώνως αναρωτιούνται. Από τη μία οι γερμανόφιλοι, οι νεοφιλελεύθεροι, οι ολλανδοτοσολιάδες. Κι από την άλλη οι επαναστάτες, οι δραχμολεβέτες, οι Βαλκάνιοι.

Κάποιοι ξένοι επιμένουν ότι είναι Έλληνες, αλλά οι Έλληνες όλο και περισσότερο αποξενώνονται από τον συλλογικό εαυτό τους. Οι μισοί

αναγνωρίζουν ως εθνική σωτηρία αυτό ακριβώς που οι άλλοι μισοί αναθεματίζουν ως εθνική καταστροφή. Οι μισοί εξορίζουν τους άλλους μισούς στο αντίπαλο στρατόπεδο, συνθλίβοντας – χάριν ευκολίας – τυχόν ενδιάμεσες αποχρώσεις.

Όχι, δεν επιβιώνουν πια τα μακροσκελή επιχειρήματα. Δεν ακούγονται οι προσωπικές απόψεις. Είναι ο καιρός που κάθε φωνή πρέπει να βρει την ντουκουά της. Κάθε σκέψη πρέπει να μεταφραστεί στον υπερθετικό της. Ή είσαι με μας ή είσαι εναντίον μας. Γιατί, όπως αποφαινόταν και το πανό που δέσποσε το Σάββατο στο Σύνταγμα, «η εθνική συναίνεση είναι κομπίνα».

Αντε τώρα να εξηγηθείς στον φιλεύσπλαχνο ξένο που θέλει να είναι Έλληνας. Τι θα του πεις; Ότι το «Έλληνας» είναι άλλη μια κομπίνα μας; Ότι, κάθε φορά που η Ιστορία μάς δοκιμάζει, ο διχασμός είναι το εθνικό αντανακλαστικό μας;

Αντε τώρα να εξηγήεις στον ξένο ότι δεν μπορεί έτσι απλά να είναι Έλληνας. Γιατί το «Έλληνας» είναι έννοια ιστορικά εκκρεμής. Μία παλιά αντίφαση που ακόμα χάσκει.

ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΤΣΙΝΤΣΙΝΗ

ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ

Ο Ροζ Πάνθηρας

Αλλού ήθελαν να πάνε κι αλλού πήγαν τελικά. Συμβαίνουν αυτά, θα μου πείτε. Τα ξημερώματα το φως μεπρεδύεται με τις σκιές κι αν βιάζεσαι, όπως βιάζονταν, δεν έχεις χρόνο να κοιτάξεις τις ντακίδες.

ΤΟΥ ΤΑΚΗ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Εξάλλου είναι τοις πάσι γνωστό πως στα μέρη μας η σήμανση δεν είναι από τις καλύτερες. Ούτε και τα ελληνικά τους ήταν τέλεια. Ταμίλαγαν σπαστά. Φαντάζομαι πως και οι ιστορικές τους γνώσεις δεν θα ήταν και πολύ προχωρημένες. Το αποτέλεσμα είναι πως γραμματόσημα έψαχναν, χρυσά στεφάνια ζητούσαν, ειδώλια και δακτυλίδια βρήκαν, ειδώλια και δακτυλίδια πήραν. Με δυο λόγια, άρπαξαν ό,τι βρέθηκε στον δρόμο τους, το «ό,τι προαιρείσθε» της τύχης, της αρπαχτιάς και των Καλάσνικοφ.

Όταν μια Πολιτεία είναι ανίκανη να υπερασπιστεί ό,τι θεωρεί ως το πολυτιμότερο αγαθό της, τότε θα πείσει ότι είναι σε θέση να σώσει τον εαυτό της;

Κι από εκεί και πέρα ξεκίνησε ο μαρθώνιος των φιλοσοφικών διατριβών. Ω, ναι, τα μουσεία μας δεν φυλάσσονται επαρκώς. Οι αρχαιολογικοί μας χώροι είναι ξέφραγο αμπέλι. Τρία χρόνια μετά τον θρίαμβο του 2004, τρία χρόνια μετά την παγκόσμια επιτυχία των Αγώνων κάρκε ο Κρόνιος λόφος γιατί το σύστημα πυρόσβεσης δεν λειτουργήσε ή μάλλον δεν ήταν το κατάλληλο για να λειτουργήσει. Γιατί έτσι είναι τα συστήματα πυρόσβεσης. Άλλοτε λειτουργούν, άλλοτε δεν λειτουργούν. Κάπως σαν το φλας του αυτοκινήτου.

Πέντε δε χρόνια μετά το σύστημα πυρόσβεσης που δεν λειτουργήσε αποδεικνύεται πως ούτε το σύστημα φύλαξης δεν λειτουργεί. Μία φύλακας μόνη απέναντι σε δυο κουμπουροφόρους πώς να αντιδράσει; «Εκτός πια κι αν προτείνετε να βάλουμε ενόπλους να φυλάνε τα μουσεία», εξεφράσθη βουλευτής έκπληκτος και ο ίδιος με την ακρότητα της σύλληψής

του. Και γιατί όχι ενόπλους; Και γιατί όχι Στρατό; Μα ελάτε τώρα, η Ελλάδα είναι δημοκρατική χώρα και γι' αυτό αφήνει, δημοκρατικότητα, μια άσπλη φύλακα να αντιμετωπίζει τα Καλάσνικοφ για να προστατεύσει την εθνική μας κληρονομιά, τους θησαυρούς, το μοναδικό μας κεφάλαιο, τη βαριά μας βιομηχανία.

Από εκεί και πέρα μπορούμε να χύνουμε όσα δάκρυα θέλουμε για τα Μάρμαρα του Παρθενώνα και να γινόμαστε εξάλλοι όταν η Αφροδίτη μάς δείχνει υψωμένο το μεσαίο της δάχτυλο. Και να φωνάζουμε πως δεν υπάρχει τίποτε στον κόσμο αυτόν που να μην είναι ελληνικό, κοινώς δικό μας. Και επειδή είναι δικό μας δικαιούμεστε να αδιαφορούμε για την ύπαρξή του, να του γυρνάμε την πλάτη, να το κατοποιούμε.

Γιατί πέρα από την πραγματική και διόλου αμελητέα αξία των αντικειμένων που έκλειψαν από το Μουσείο της Ολυμπίας, το συμβολικό βάρος του γεγο-

νότος είναι τόσο μεγάλο, που δυσκολεύεται να το σγκώσεις. Είναι το βάρος της αυτοταπείνωσης, της αυτογελοιοποίησης, του συμβολικού αυτοχειριασμού. Και δεν αναφέρομαι σε ό,τι σκέφτονται οι «άλλοι» για μας. Αναφέρομαι σε ό,τι εμείς οι ίδιοι σκεφτόμαστε για τον εαυτό μας. Όταν μια Πολιτεία είναι ανίκανη να υπερασπιστεί ό,τι η ίδια θεωρεί ως το πολυτιμότερο αγαθό της, τότε ποιον μπορεί να πείσει ότι είναι σε θέση να σώσει τον εαυτό της;

Το ξέρουμε όλοι ότι ληστείες μπορούν να γίνουν ακόμη και στα καλύτερα φυλασσόμενα μουσεία του κόσμου. Ο Ροζ Πάνθηρας πάντα μπορεί να βρει τον τρόπο να αρπάξει το διαμάντι. Ειδικά όταν ξέρει πως το μουσείο μένει αφύλακτο για μιάμιση ολόκληρη ώρα και πως απέναντί του θα βρει μια ανυπεράσπιστη γυναίκα. Σύμπτωμα της χώρας που καταρρέει; Μάλλον σύμπτωμα της εθνικής μας ψυχοπαθολογίας.

ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

Εκτάκτως στις Βρυξέλλες ο Λουκάς Παπαδήμος και επαφές της τελευταίας στιγμής για να αρθούν οι όποιες αντιρρήσεις από τους «σκληρούς» εταίρους

Οι ισχυροί πιέζουν για ασφυκτικό έλεγχο της Ελλάδας

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΡ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ

Στο θέμα του ελέγχου από την ευρωζώνη της εφαρμογής των μέτρων που έχουν αποφασισθεί για την Ελλάδα φαίνεται πως θα δοθεί η μεγάλη μάχη στη σημερινή κρίσιμη συνεδρίαση του Eurogroup.

Το σύνολο σχεδόν των ισχυρών της ευρωζώνης (οι χώρες με πιστοληπτική ικανότητα 3Α) απαιτούν να τεθεί η Ελλάδα υπό αυστηρό έλεγχο αναφορικά με την υλοποίηση των δεσμεύσεων που έχει αναλάβει και με τη διαχείριση του νέου πακέτου βοήθειας των 130 δισ. ευρώ.

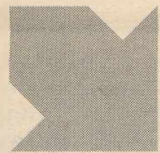
Η δήλωση κορυφαίου στελέχους του οικονομικού επιτελείου στα

ζήτημα επιτρόπου στη χώρα ή επιτρόπων κατά υπουργείο δεν τίθεται.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ. Όπως ανέφερε, «προβλέπονται ήδη και λειτουργούν μόνιμοι μηχανισμοί παρακολούθησης εφαρμογής του προγράμματος οι οποίοι θα ενι-

σχυθούν. Δεν τίθεται θέμα επιτρόπου». Ετσι, όπως όλα δείχνουν, το παιχνίδι θα παιχτεί στο θέμα του ειδικού λογαριασμού στον οποίο οι «σκληροί» της Ευρώπης απαιτούν να τοποθετηθούν τα 130 δισ. της βοήθειας, ώστε να αποπληρώνονται από αυτόν οι δανειακές υποχρεώσεις της Ελλάδας, χωρίς τη συμμετοχή της.

Όπως έγινε γνωστό από τις ίδιες πηγές, παρότι βρισκόμαστε κοντά σε μια συμφωνία δεν υπάρχει βεβαιότητα ότι αυτή θα επιτευχθεί, παρά το κλίμα αισιοδοξίας που εκπορεύεται από Βερολίνο και Βρυξέλλες.

Το ταξίδι - αστραπή

Ορισμένες πληροφορίες από τις Βρυξέλλες ανέφεραν ότι ο κ. Παπαδήμος ενδέχεται να μετάσχει στη συνεδρίαση του σημερινού κρίσιμου Eurogroup μαζί, προφανώς, με τον κ. Βενιζέλο και τη διαπραγματευτική ομάδα που τον συνοδεύει. Η τυχόν συμμετοχή του κ. Παπαδήμου στη συνεδρίαση - που δεν επιβεβαιώνεται από την κυβέρνηση - δεν θα είχε πάντως μοναδικό χαρακτήρα. Κατά το παρελθόν στις συνεδριάσεις του οργάνου έχουν μετάσχει ευρωπαίοι ηγέτες όπως ο Νικολά Σαρκοζί και η Ανγκελα Μέρκελ. Σύμφωνα με κυβερνητικές πηγές, κρίθηκε αναγκαία η μετάβαση Παπαδήμου στις Βρυξέλλες επειδή ενδεχομένως θα χρειαστούν απευθείας συνεννοήσεις με τον υπουργό Οικονομικών Ευάγγελο Βενιζέλο. Άλλες πηγές πρόσθεταν και μια «εσωτερική» διάσταση στη μετάβαση του κ. Παπαδήμου στις Βρυξέλλες για το Eurogroup: πρόκειται για την έντονη φημολογία που διακινείται ότι με την ολοκλήρωση της διαπραγμάτευσης για τη νέα δανειακή σύμβαση και το PSI ο Ευ. Βενιζέλος θα παραιτηθεί από την κυβέρνηση προκειμένου να αφιερωθεί στην εσωκομματική διαδικασία για την ανάδειξη του διαδόχου του Γ. Παπανδρέου στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Υπενθυμίζεται σχετικά ότι η εκλογή του προέδρου του ΠΑΣΟΚ θα πραγματοποιηθεί, σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα, στις 18 Μαρτίου.

ΕΠΑΦΕΣ. Το Σάββατοκύριακο, τόσο ο Πρωθυπουργός Λουκάς Παπαδήμος όσο και ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και υπουργός Οικονομικών Ευάγγελος Βενιζέλος αποδύθηκαν σε μαραθώνιο τηλεφωνικών επαφών, προκειμένου να αρθούν οι όποιες αντιρρήσεις προβάλλονται από την ομάδα των λεγόμενων «σκληρών» εταίρων της χώρας στην ευρωζώνη για την επίτευξη της συμφωνίας.

Στο πλαίσιο αυτό, ο Πρωθυπουργός ταξίδεψε αιφνιδιαστικά χθες το βράδυ στις Βρυξέλλες, προκειμένου να έχει παρασκηνιακές επαφές με αξιωματούχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της ευρωζώνης.

Η επίσκεψη αποφασίστηκε χθες το μεσημέρι, στη διάρκεια συνεργασίας του κ. Παπαδήμου με στενούς συνεργάτες του, και υποστηρίζεται ότι επρόκειτο για μια «φιλική παράτρυνση» της Ανγκελα Μέρκελ κατά τη διάρκεια της τηλεδιάσκεψης που είχαν με πρωτοβουλία του ιταλού Πρωθυπουργού Μάριο Μόντι την Παρασκευή.

Παρότι δεν έγινε γνωστό ποιες επαφές είχε, θεωρείται βέβαιο ότι ο έλληνας Πρωθυπουργός επιχείρησε να ενισχύσει τη διαπραγματευτική θέση της Ελλάδας, και να δώσει στο σημερινό Eurogroup χαρακτήρα «τελικού», γιατί η θέση της ελληνικής κυβέρνησης είναι ότι δεν υπάρχουν πλέον άλλα χρονικά περιθώρια για παράταση της εκκρεμότητας σχετικά με τη νέα δανειακή σύμβαση και το πρόγραμμα ανταλλαγής ομολόγων PSI.

Από το Σάββατο ο Πρωθυπουργός Λουκάς Παπαδήμος ξεκαθάρισε στο έκτακτο Υπουργικό Συμβούλιο (στη φωτογραφία ενώ προσέρχεται) ότι ζήτημα επιτρόπου στην Ελλάδα δεν τίθεται

ΤΙΜΟΘΙ ΓΚΑΪΤΝΕΡ

«Στηρίξτε την Ελλάδα»

Παρέμβαση υπέρ της έγκρισης του πακέτου στήριξης της Ελλάδας έκανε χθες ο Λευκός Οίκος. Ο υπουργός Οικονομικών των ΗΠΑ Τίμοθι Γκάιτνερ (φωτογραφία), όπως μετέδωσε το Reuters, δήλωσε χθες ότι θα προτρέψει το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο να υποστηρίξει τη συμφωνία για την Ελλάδα. «Αυτό είναι ένα πολύ ισχυρό και δύσκολο πακέτο μεταρρυθμίσεων, το οποίο πρέπει να υποστηριχθεί από τη διεθνή κοινότητα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο», δήλωσε ο Γκάιτνερ, καλωσορίζοντας την αναμενόμενη συμφωνία στο σημερινό Eurogroup.

Το παιχνίδι στο Eurogroup αναμένεται να παιχτεί και στο θέμα του ειδικού λογαριασμού που ζητούν

«ΝΕΑ» είναι ενδεικτική της αγωνίας που κυριαρχεί στην κυβέρνηση: «Βρισκόμαστε κοντά σε μια συμφωνία, αλλά αυτό είναι σε ποσοστό 70%-30%. Πρέπει, όπως καταλαβαίνετε, να διανύσουμε αρκετό δρόμο μέχρι να φτάσουμε σε μια επιτυχή κατάληξη της διαπραγμάτευσης και να πάρουμε το πράσινο φως για τη συμφωνία.

Θέλουμε να ελπίζουμε ότι αυτό θα συμβεί, γιατί έχουμε παράσχει όλες τις δεσμεύσεις και τα χρονοδιαγράμματα που μας έχουν ζητηθεί. Αλλά δεν μπορούμε να είμαστε βέβαιοι πριν ολοκληρωθεί η σύνοδος».

Κυβερνητικές πηγές σημειώναν ότι οι πιέσεις που ασκούνται στην Αθήνα ήδη από χθες, παραμονή του Eurogroup, να δεχθεί «αυξημένο έλεγχο» είναι ασφυκτικές και πρόσθεταν ότι από την «ποιότητα και το μέγεθος αυτών των πιέσεων θα εξαρτηθεί τελικά το αποτέλεσμα του Eurogroup».

Ωστόσο ήδη από το Σάββατο ο Πρωθυπουργός Λουκάς Παπαδήμος είχε σπεύσει να ξεκαθαρίσει στο έκτακτο Υπουργικό Συμβούλιο ότι

ΑΠΟΓΡΑΦΙΣ

Αριθμοί

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΜΙΛΟΥΝ οι αριθμοί. Το 2008 το χρέος της Ελλάδας ήταν 263 δισ. ευρώ. Το 2011 είναι 355 δισ. ευρώ. Το ΑΕΠ έπεσε από τα 233 δισ. ευρώ στα 218 δισ. ευρώ. Την ίδια περίοδο η ανεργία πήγε από το 8% στο 18%. Και ανεβαίνει. Όπως όλα τα δυσοίωνα μεγέθη. Μόνο η γυναίκα από τον Οργανισμό Εργατικής Κατοικίας ήθελε να πέσει - στο κενό.

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ αριθμητική είναι από δημοσίευμα στο τρέχον τεύχος του γαλλικού περιοδικού «Le Nouvel Observateur», με τον τίτλο: «Η αποτυχία της διάσωσης της Ελλάδας». Η παρ' ολίγον αυτοκτονία είναι στοιχείο της δημοσιογραφικής επικαιρότητας της περασμένης εβδομάδας. Όλα αυτά στο φόντο της δημόσιας ελληνογερμανικής φιλονικίας που θα συνοψιζόταν στο λαϊκό άσμα: «Συγγνώμη, κύριε, ποιος είστε;», αν ακόμη και τα μπουζούκια εν Ελλάδι δεν ήταν πλέον κηδεία. Σε ρόλο «κυρίου» ο γερμανός υπουργός Οικονομικών Βόλφγκανγκ Σόιμπλε.

ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ στην πολιτική όλα είναι πολιτικά. Ακόμη και τα δημοσιονομικά στοιχεία. Βλέποντας στη σφαγή της Ελλάδας ένα επίχειρμα κατά της Γερμανίας, ο ιταλός Πρωθυπουργός Μάριο Μόντι δεν έχασε την ευκαιρία. Μπήκε φουνταριστός στην ελληνογερμανική αντιπαράθεση. Λογικό. Χωρίς ευρωμόλογο, η ευρωζώνη δεν σώζεται. Ακόμη περισσότερο: η Ιταλία, σε αντίθεση με εμάς, είναι μια μεγάλη ευρωπαϊκή χώρα. Και σε αντίθεση με τη Γαλλία, που θρηνεί την απώλεια του AAA για τα ομόλογά της, δεν έχει τίποτε να χάσει.

ΦΥΣΙΚΑ, όλα είναι σχετικά. Ακόμη και οι αριθμοί. Πάντοτε σύμφωνα με το «Nouvel Observateur», το κόστος εργασίας αυξήθηκε κατά 54% στην Ελλάδα από το 2000 έως το 2010. Πρόκειται για πανευρωπαϊκό ρεκόρ. Την ίδια περίοδο και, με δεδομένο το πέρασμα από τη δραχμή στο ευρώ, ο μισθός των δημοσίων υπαλλήλων αυξήθηκε κατά 119%. Αν δεν είναι εφιαλτικά, όπως η αύξηση του χρέους και της ανεργίας που αναφέρθηκαν στην αρχή, τα νούμερα αυτά εξηγούν γιατί η κατάσταση στην Ελλάδα είναι εξωπραγματική. Από τη στιγμή που δεν μπορούμε να δανειστούμε για να συντηρήσουμε τα ελλείμματά μας, δεν βγαίνουμε. Με απλά λόγια, η Ελλάδα πρέπει να μικρύνει.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ είναι αν αυτό πρέπει να γίνει με ή χωρίς εκλογές. Από την οπτική γωνία της Ευρώπης, οι εκλογές συνεπάγονται μία σειρά από πράγματα. Το ΠΑΣΟΚ - η μόνη δύναμη που στήριζε το πρόγραμμα εξορθολογισμού της ελληνικής οικονομίας - θα μικρύνει. Η ΝΔ θα είναι πρώτο κόμμα. Μέχρι την Κυριακή όμως, όταν ψήφισε τη νέα δανειακή σύμβαση χάνοντας 21 βουλευτές, ο Αντώνης Σαμαράς δεν έδινε σαφή μηνύματα για το τι έχει στο μυαλό του. Ιδιαίτερα ανησυχούσε τους Ευρωπαίους η απειλή επαναδιαπραγμάτευσης της νέας δανειακής. Από εκεί και πέρα το χάος. Δηλαδή η υπερμεγέθυνση των αριστερών κομμάτων που όλα - ακόμη και η φιλοευρωπαϊκή ΔΗΜΑΡ του Φώτη Κουβέλη - κυμαίνονται, στην πολιτική τους, μεταξύ αρνητισμού και μηδενισμού σε ό,τι αφορά τα οικονομικά. Οι κάλπες, σου λέει ένας κυνικός Ευρωπαίος, θα βγάλουν πάλι μια κυβέρνηση συνασπισμού ΝΔ - ΠΑΣΟΚ. Αρα, προς τι η φασαρία;

ΦΥΣΙΚΑ, όπως έλεγε κι ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, υπάρχουν πράγματα στη πολιτική που λέγονται και δεν γίνονται. Και πράγματα που γίνονται και δεν λέγονται. Είναι η διάκριση που δεν έλαβε υπόψη ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε.

mhtro@dolnet.gr

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

Είμαστε όλοι Έλληνες;

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΡΤΕΡΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΑΣΦΑΛΩΣ συγκινητικές οι διεθνείς εκδηλώσεις συμπράστασης στον δοκιμαζόμενο ελληνικό λαό. Όπως είναι συγκινητικό να βλέπεις ανθρώπους να διαδηλώνουν στις μεγάλες πρωτεύουσες φωνάζοντας «Είμαστε όλοι Έλληνες».

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ, βεβαίως, μάλλον δεν πρόκειται για κάποιο πάνδημο κίνημα λαϊκής διαμαρτυρίας αλλά κυρίως για εκδηλώσεις κοινωνικών ακτιβιστών - από αυτούς που άλλοτε υποστηρίζουν την Ελλάδα, άλλοτε «καταλαμβάνουν» τη Γουόλ Στρίτ και άλλοτε καταριούνται την παγκοσμιοποίηση και τον χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό.

ΑΚΟΜΗ ΚΙ ΕΤΣΙ, όμως, καλοδεχούμενοι. Αν θέλουν να αισθάνονται Έλληνες και να διαδηλώνουν γι' αυτό ποιος θα διανοηθεί να τους το στερήσει;

ΩΣ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ, δεν έχω κανένα πρόβλημα να δεχτώ ότι οι ξένοι φίλοι μας είναι πραγματικά Έλληνες. Για μερικούς δικούς μας διατηρώ τις αμφιβολίες μου.

ΗΤΑΝ ΑΡΑΓΕ Έλληνες και Ελληνίδες όλοι εκείνοι που χθες μούντζωναν τη Βουλή; Διότι αν είναι όντως Έλληνες, τότε πώς προτείνουν εμείς οι Έλληνες να λύνουμε τις διαφορές μας, αν όχι μέσα από τον κοινοβουλευτισμό; Ξέρουν κάποιον άλλον τρόπο; Κι αν ναι, γιατί δεν μας τον λένε;

ΕΙΝΑΙ Έλληνες και Ελληνίδες εκείνοι που στο όνομα κάποιας αγανάκτησης ή ιδεοληψίας καίνε την Αθήνα; Κι αν είναι Έλληνες, πώς δικαιολογείται να καίνε αυτό που ο Έλληνας αγαπάει περισσότερο από όλα, δηλαδή τον τόπο του;

ΕΙΝΑΙ Έλληνες και Ελληνίδες εκείνοι που μετέρχονται όλων των μέσων για να μην εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους έναντι της ελληνικής Πολιτείας; Είναι Έλληνες οι φοροφυγάδες, τα λαμόγια, οι αεριτζήδες, οι αιώνιοι φοιτητές, οι ψευδο-συνταξιούχοι, όσοι προσπαθούν να βολεψτούν χωρίς να το αξίζουν και χωρίς να το δικαιούνται;

ΕΙΝΑΙ Έλληνες οι πλούσιοι που δεν βάζουν το χέρι στην τσέπη ή που επαίρονται πως αν τους πιέσουμε πολύ θα πάρουν τα καράβια τους και θα φύγουν;

ΕΙΝΑΙ Έλληνες όσοι βλέπουν να καταρρέει η πατρίδα τους αλλά δεν κάνουν το παραμικρό για να την στηρίξουν τη δύσκολη στιγμή; Όσοι αρνούνται να βάλουν το συλλογικό πάνω από το ατομικό τους;

ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ, τι σόι Έλληνες είναι εκείνοι που χρησιμοποιούν την κρίση για να κάνουν φιγούρα, για να κερδίσουν δέκα δράμια δημοσιότητας, αναγνωρισιμότητας ή επιρροής, για να πουλήσουν εύκολες λύσεις και ανεύθυνες επιλογές, στη μια ή την άλλη κατεύθυνση;

ΛΥΠΑΜΑΙ, λοιπόν, αλλά δεν είμαστε όλοι Έλληνες. Και πριν αναζητήσουμε εκείνους που αισθάνονται Έλληνες γύρω μας, μάλλον προέχει να συμφωνήσουμε τι είδους Έλληνες πρέπει να είμαστε εμείς που αποτελούμε τους πολίτες αυτής της χώρας.

ΔΙΟΤΙ ΑΝ ΔΕΝ συμφωνήσουμε σε αυτό, τότε τίποτα και κανείς δεν μπορεί να μας σώσει.

jpjenteris@dolnet.gr

Αποταμιευτικός
Λογαριασμός
«ΑΞΙΖΕΙ»

Κάθε προσπάθεια αξίζει επιβράβευση.

Αποταμιευτικός Λογαριασμός «ΑΞΙΖΕΙ» με επιτόκιο **3%*** για όλους!

* Το επιτόκιο 3% είναι μικτό ετησιοποιημένο και ισχύει για κάθε μήνα που το υπόλοιπο του λογαριασμού είναι τουλάχιστον 300€ και υψηλότερο κατά 1€ από αυτό του προηγούμενου. Σε αντίθετη περίπτωση, ισχύει επιτόκιο 0,10%.

18218

www.piraeusbank.gr

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ